

Julíus Hoffory (kennara við Berlínar háskóla) og Björnstjerne Björnson. Fylgir eitt í lauslegri þýðingu — 8 bréfið í bókinni — er það til Björnson um fánamál þeirra Norðmannanna á þeim árum.

Ofan að 1844, eftir sameininguna við Svíþjóð urðu Norðmenn að bera sænska fánann á herskipum sínum, hermannaskálum, tollhúsum og öðrum ríkisstofnum. Var fjölda þjóðarinnar það mikið óánægjuefni að jafnvel verzlunarskipin, máttu ekki bera þjóðarfánann nema í smáferðum.

Til þess að ráða bót á þessari óánægju, úrskurðaði Óskar I að hvert ríkið út af fyrir sig skyldi hafa sinn fána, en á þá skyldi sett „sambands merkið“ í efra hornið stangar megin. tvöfaldur kross er bar einkunnar liti beggja ríkjanna (gult, rautt, hvítt og blátt). Tilslökun þessi nægði þó Norðmönnum ekki lengi og 1879 var því aftur breytt, að fá sambands merkið burtumíð af verzlunarfánanum. Eftir þrí-ítrekaða samþykkt Stórþingsins gekk það í lög 1898 án þess þó að öðlast samþykki konungs (Oskars II). Björnson léði fánamáli þessu ótrautt fylgi, frá því það kom til í seinna skiftið og vildi fá Ibsen til þess sama. Í tilefni af því, skrifaði hann honum og mæltist til að hann væri með í að mótmæla fánanum einsog stæði. Fáleikar höfðu verið með þeim þá um tíma, útaf ýmsum landsmálum. Var Björnson stækur meðhaldsmaður hins svonefnda „frjálslynda flokks“ er Ibsen taldi bæði hlutdrægan smásálarlegan og þröngsýnan í öllu er snerti andlega framför.

Í svari Ibsens er ýmislegt er vel mætti takast til íhugunar. af Íslendingum eins og Norðmönnum, nú engu síður en 1879, þó liðin séu 30 ár.

AMALFI, 12. Júlí, 1879

••Björnstjerne Björnson:

Það var mikil ánægja að fá bréf frá þér, þó enn meiri hefði ánægjan orðið, ef eg hefði fundið, að eg hefði getað orðið þér samdóma um bréfsfnið. En það er ekki. Eg hlýt að vera ósamdóma aðalefni uppástúngunnar viðvíkjandi fánann og skal eg í stuttu máli gjöra grein fyrir því.